

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF GRUNDTVIGS DAGBØGER

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 95.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig01val-shoot-idm140411866758416/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Grundtvigs Dagbøger

at min Fod vilde glide ved det første eller andet Skridt paa den bratte Vei, og jeg nødhvirvles i Afgrunden?

Jo, takket være Jesu skønne Lære, ofte fornyede den mit Mod i Fortvivlelsens Slund, og trøstede mig i Nødens Time, ofte skal endnu min Aand og mit Hjerte, naar hin bliver dorsk og dette koldt i Verdensvrirmlen, ofte skulle de da oplives og opvarmes af hin lyse Sols glandsfulde Straaler, der sprede saa blid en Varme trindt sig.

Den frydfulde Tanke, jeg skal leve, naar jeg dør, den skal være min kraftige Trøst i alle de Rystelser, som forestaa.

Henrykkes og begeistres jeg ved det svage Billede, min Indbildningskraft skaber af Evighedens uvisnelige Blomster, skulde jeg da gyse for Gangen giennem den tomme Ørk, som leder mig did? Skulde jeg vende mig hen til mere lokkende Egne, men som snart tabe sig i et end skrækkeligere Øde? Nei, jeg vil taale, vil sværge Lasten Had og lade Herren raade. Sikkert vil Han, som ene kan, læge min dybe Vuude«.

De første bevarede Blade af selve Dagbogen indeholder en Optegnelse fra 6 Mai 1806, hvis Begyndelse mangler.

[Maj 6te]

. Dog hvad kalder Jeg at reddes? Er det at komme tilbage til Hverdagslivet, lade Ærgerrighed eller en anden uædlere Lidenskab træde frem og fortrænge den, der nu omfatter og hersker Mig? Saa er det vel, ja Jeg stræber endog stundum at oplue min Ærgerrighed, at indbilde Mig, min Kærlighed kun bør ansees som et Redskab i dennes Haand, brugt til at udvikle mine Kræfter. — Det er Mig saameget lettere at komme øjebliklig did, som Begærlighed efter Ros og Ære forhen styrede Mig og en stor Del af mine Handlinger. —

Men kan Jeg ønske nogensinde atter at blive, hvad Jeg var? Kan Jeg indbilde Mig, Kærligheden blot hævede Mig, for at Jeg skulde falde ned paa den forrige Punkt, med flere Fordringer? Maatte Jeg ikke vedblive at være Mig selv fremmed, for at holdes i den Tro, at min Natur, der engang ahnede de højeste Nydelser, nu kunde tilfredstilles ved de laveste, mest indskrænkede, for at kunne prale med hin Ahnelse, der just derved forsvinder, da dens Væsen er Vemod?

Nej, Jeg kan ikke virkelig ønske en saadan Helbredelse, hvor